

Världsgruppens berättelse för Erborigiens år 655 (år 2022)

Världen i stort

Ännu ett lugnt år på det stora hela i Erborigien. Effekterna av askmolnet från Dagabergets utbrott för ett par år sedan har helt klingat av och inte lämnat några bestående effekter, om än vissa vinodlare oroas. Den förra året födda prinsessans av Randersmark snabba utveckling imponerar, medan det i Aralantha inte verkar komma några steg närmare en avkomma då drottning Svava deklarerat att hon är "äktad vid Aralanthas folk"...

Wenheim

Ett gott år med goda skördar i Wenheim och ett par milda vintrar har skapat lite välbehövliga marginaler i de wenheimska ladorna. Det försiktigt gryende välståndet har lett till ökade tull- och skatteintäkter och gett hövding Minna välkommet utrymme för infrastruktursatsningar. I Gargul har därför ett omfattande dränerings-, diknings- och avloppsarbete påbörjats och även i andra städer har olika förbättringsåtgärder inletts.

Naronien

Furst Kei ser ut att tillfälligt ha stabiliserat maktbalansen genom skickligt manövrerande i kulisserna kombinerat med den vanliga mixturen av hot, bestickningar, desinformation och söndrande ledarskap. Men nog glunkas det fortfarande om att furstarna i Tere, Njarka och Triti när en dröm att kasta av sig huvudstadens ok, även om ingen riktigt ser hur det skulle gå till eller att det skulle kunna ske i närtid.

I Nemevid lever högreståndsfolket i någon slags förljugen tillvaro där det varken saknas silver eller vin eller aralanthiska tyger eller inlagda lärkor... och festerna vid Keis hov verkar ta allt storslagnare och märkligare uttryck. Kamper på liv och död mellan två kämpar, beväpnade endast med påkar, har förekommit på stora torget i Nemevid. Samtidigt har stadens skummare kvarter blivit allt farligare att vistas i, eller att ens titta åt fel håll i. Varje morgon hittas något lik i vallgraven med en dolk i ryggen.

Keis frilla sedan länge, "...hon den där wenheimskan..." som det brukar heta bland folket, syns aldrig i officiella sammanhang. Åtminstone inte utanför Nemevid. Det sägs att hon fött honom minst ett barn. En prins, säger vissa. En prinsessa, säger andra. Både och, säger andra. Ingen utanför hovets trängre krets verkar veta, men de rykten som går om henne är bitvis inte nådiga... En häxa, har någon sagt. Släkt med Varghuvud, trodde någon. En som förvidit synen på fursten. Men vacker som en dag hävdar andra, som förklaring till furstens gunst. Varför han inte äktar henne och gör henne offentlig är höljt i dunkel.

Prins Grimar är en alltmer sorglig figur, i folkets ögon. Hans valhänta försök att utvidga riket österut har inte gått obemärkt förbi, och sänger om hur han tappade bort sin fars svärd sjungs fortfarande på de mer "folkliga" värdshusen utanför huvudstaden... han kan dock ses

ibland på ett av de bättre etablissemangen i staden i sällskap med några trogna "vänner" som dricker gott vin för hans silver, mot att de lyssnar på hans bittra anklagelser mot allt och alla.

Aralantha

Äntligen ett år med goda skördar och gott hopp om liv! Efter askmolnet kom ett medelmåttigt år som förmådde hålla svälten stången men knappt mer än så. Men i år har gudarna lett mot bönderna på Aralanthas åkrar; marker som vid skördetid dignat av mogen säd och söta frukter. Endast i de vinodlande delarna av östra Aralantha, främst i jarladömet Åtuna, är man dock lite bekymrad över vindruvornas kvalitet. De har mognat fint med utmärkt balans, men en säregen rökgig mineralitet verkar prägla dem. En del finner den tilltalande, andra att det är en defekt.

Drottning Svava regerar i högönskelig välmåga, ensam på sin tron. Våldigt ensam, tycks en del tänka. Vid ett tillfälle under våren ska Jarl Peder av Dahlen ha erbjudit sin hand i äktenskap, för att "trygga tronföljden" och för "Rikets bästa". Det ska inte ha fallit väl ut, och sagde jarl har inte syntts till i Aahren sedan dess. Drottning Svava har senare yttrat att "hennes enda kärlek och sanna gemål är Aralanthas folk!". Frågan är sedan dess kallare än en frusen mört från det beryktade isfisket på Lambesjön i Skaretid! Från Tre Kannors bänk har muttrats något om att Randersmarkarna verkar göra något rätt i alla fall, då de lyckats säkra tronföljden i den där förra året födda prinsessan Eldrún.

Urbefolkningen på Dagaberget har levt i viss oro sedan vulkanutbrottet, som de – enligt envisa rykten – sätter i samband med ett illasinnat försök att väcka den lavaorm som enligt deras folktro härskar i bergets djup.

Randersmark

Prinsessan Eldrún av Randersmark har fyllt ett år och har sedan länge öppnat sitt andra öga (hon hade endast ett öga öppet den första levnadsveckan, vilket fick folket att tänka att hon var utvald av Den Högste). Hennes blick beskrivs av de som mött henne som klar och genomträngande, med ett djup som inte förväntades av ett litet barn. Under året har hon börjat tala – visserligen med enkla ord och två-tre-ordsmeningar, men ändå på en avancerad nivå för att vara så ung. Vad månne bliva av detta barn med gudarnas välvilja?

Även i Markrike har vinodlarna i år noterat samma röksmittade mineralitet som i Åtuna. Meningarna går även här isär om det bara är negativt. Det yngre vinodlargardet är, föga förvånande, mer öppna för förändringen medan gårdarna med en äldre generation fortfarande vid fat och presskärl är mer emot.

Kyrkan

Kyrkan har haft ett lugnare år, men har också därmed haft tid att fördjupa sig i diverse skrifter och rapporter. Det har vid ett kyrkligt seminarium i Aahren konstaterats att en rad märkliga tilldragelser av olika slag förefaller ha en koncentration i Tangbergen, närmare bestämt i och kring den lilla byn Tingsvattnet. Trilaterala samtal har sedan dess förts med *Skolan för Skalder och Lekare* och *Magikergillet* om en gemensam expedition till byn.

Samtalen har, föga förvånande, inte lett till några snabba beslut eller aktiva handlingar av något slag, men bedöms av de inblandade parterna ändå som givande och fruktsamma.

Gyllene Hjortens Orden

Av Gyllene Hjortens Orden har inte mycket setts eller hörts under året som gått. Inga nya medlemmar har svurits in. Då medlemskap i orden är hemligt är det ytterst få som vet att Wenheim regeras av en ordenssyster...

/ Världgruppen gm Monica, Ann-Britt och Anders